

Ako Sud utvrdi da pod gore izloženim okolnostima društvo treba smatrati javnim naručiteljem, treba li članak 1. stavak 9. Direktive 2004/18/EZ tumačiti na način da društvo gubi status javnog naručitelja ako vrijednost usluga održavanja željezničkih vozila isporučениh u okviru unutarnjih transakcija javnom naručitelju koji je osnovao dotično društvo padne ili predstavlja manje od 90 % ili dio koji nije glavnina ukupnog prometa koji društvo ostvaruje iz svoje djelatnosti?

⁽¹⁾ Direktiva 2004/18/EZ Europskog parlamenta i Vijeća od 31. ožujka 2004. o usklađivanju postupaka za sklapanje ugovora o javnim radovima, ugovora o javnoj nabavi robe te ugovora o javnim uslugama (SL L 134, str. 114.) (SL, posebno izdanje na hrvatskom jeziku, poglavlje 6., svezak 1., str. 156.)

Zahtjev za prethodnu odluku koji je 2. studenoga 2015. uputio Riigikohus (Estonija) – F. Hoffmann-La Roche AG protiv Accord Healthcare OÜ

(Predmet C-572/15)

(2016/C 027/16)

Jezik postupka: estonski

Sud koji je uputio zahtjev

Riigikohus

Stranke glavnog postupka

Tužitelj: F. Hoffmann-La Roche AG

Tuženik: Accord Healthcare OÜ

Prethodna pitanja

1. Treba li članak 21. stavak 2. Uredbe (EZ) br. 469/2009 ⁽¹⁾ Europskog parlamenta i Vijeća od 6. svibnja 2009. o svjedodžbi o dodatnoj zaštiti za lijekove (kodificirana verzija) tumačiti na način da se skraćuje trajanje svjedodžbe o dodatnoj zaštiti koja je u državi članici dodijeljena u skladu s nacionalnim pravom prije njezina pristupanja Europskoj uniji i koja bi prema podacima sadržanima u toj svjedodžbi u odnosu na jedan aktivni sastojak trajala dulje od 15 godina od izdavanja prvog odobrenja za stavljanje u promet u Uniji lijeka koji je od dotičnog aktivnog sastojka pripremljen ili ga sadržava?
2. U slučaju potvrdnog odgovora na prvo pitanje: je li odredba članka 21. stavka 2. Uredbe (EZ) br. 469/2009 Europskog parlamenta i Vijeća od 6. svibnja 2009. o svjedodžbi o dodatnoj zaštiti za lijekove (kodificirana verzija) u skladu s pravom Unije, a posebno s općim načelima prava Unije o zaštiti stečenih prava, zabranom povratnog djelovanja i Poveljom Europske unije o temeljnim pravima?

⁽¹⁾ SL L 152, str. 1. (SL, posebno izdanje na hrvatskom jeziku, poglavlje 13., svezak 64., str. 166.)

Zahtjev za prethodnu odluku koji je 9. studenoga 2015. uputio Administrativen sad Veliko Trnovo (Bugarska) – ET „Maja Marinova” protiv Direktora na Direkcija „Obžalvane i danačno-osiguritelna prakтика” Veliko Trnovo pri Centralno upravlenie na Nacionalnata agencija za prihodite

(Predmet C-576/15)

(2016/C 027/17)

Jezik postupka: bugarski

Sud koji je uputio zahtjev

Administrativen sad Veliko Trnovo

Stranke glavnog postupka

Tužitelj: ET „Maja Marinova”

Tuženik: Direktor na Direkcija „Obžalvane i danačno-osiguritelna prakтика” Veliko Trnovo pri Centralno upravljenie na Nacionalnata agencija za prihodite

Prethodna pitanja

1. Treba li članak 273., članak 2. stavak 1. točku (a), članak 9. stavak 1. i članak 14. stavak 1. Direktive Vijeća 2006/112/EZ ⁽¹⁾ od 28. studenoga 2006. o zajedničkom sustavu poreza na dodanu vrijednost tumačiti u skladu s načelima porezne neutralnosti i proporcionalnosti na način da je država članica u slučaju nestanka robe koja je poreznom obvezniku predana na temelju oporezive isporuke ovlaštena činjenicu nepostojanja robe tretirati kao da je ta osoba obavila oporezivu naplatnu isporuku iste robe u sljedećoj fazi a da nije utvrđeno tko je primio robu, ako se time želi spriječiti utaju PDV-a?
2. Treba li odredbe iz prvog pitanja, u skladu s načelima porezne neutralnosti i proporcionalnosti, tumačiti na način da je država članica ovlaštena tretirati propust u knjiženju porezno relevantnih dokumenata o oporezivim isporukama koje je porezni obveznik primio na gore opisani način ako se time želi postići isti cilj?
3. Treba li odredbe iz članka 273., 73. i 80. Direktive Vijeća 2006/112/EZ, u skladu s načelima jednakog postupanja i proporcionalnosti, tumačiti na način da su države članice na temelju nacionalnih propisa kojima se ne prenose odredbe Direktive o PDV-u ovlaštene odrediti oporezivi iznos u pogledu isporuke robe različito od općeg uređenja propisanog člankom 73. Direktive o PDV-u i izričito propisanih derogativnih pravila iz članka 80. iste direktive ako se time želi, s jedne strane, spriječiti utaja PDV-a i, s druge strane, odrediti što pouzdaniji oporezivi iznos za dotične transakcije?

⁽¹⁾ SL L 347, str. 1. (SL, posebno izdanje na hrvatskom jeziku, poglavlje 9., svezak 1., str. 120.)

**Zahtjev za prethodnu odluku koji je 6. studenoga 2015. uputio Rechtbank Amsterdam (Nizozemska)
– Openbaar Ministerie protiv Daniela Adama Popławskog**

(Predmet C-579/15)

(2016/C 027/18)

Jezik postupka: nizozemski

Sud koji je uputio zahtjev

Rechtbank Amsterdam

Stranke glavnog postupka

Predlagatelj: Openbaar Ministerie

Druga stranka u postupku: Daniel Adam Popławski

Prethodna pitanja

1. Smije li država članica u svoje nacionalno pravo prenijeti članak 4. točku 6. Okvirne odluke 2002/584/PUP ⁽¹⁾ na način da

— je njezino pravosuđe tijelo izvršenja dužno automatski odbiti predaju radi izvršenja državljanina države članice izvršenja ili osobe koja u njoj boravi,